



door R. DIJS-OCHEL,

met illustraties van ELLA RIEMERSMA.

Het was drukkend heet en als het zoo warm was, was Jo nooit erg te spreken. Ze had vacantie van school, maar niet van pianoles en nu trof het juist zoo ongelukkig, dat ze net les had. 's Morgens had ze wat gewandeld met kleinen broer, die ook al zeurderig was door de warmte, ze had moeder onwillig geholpen met de groenten schoonmaken en ze had slordig piano gestudeerd.

Mevrouw Kuipers, van wie ze les had, kwam dien middag frisch en vroolijk binnen in haar licht zomerjaponnetje. Ze zei Jo vriendelijk goedendag, lachte even met moeder over een paar guitenstreken van broer en sloeg toen een paar volle accoorden op de piano aan. Met een norsch gezichtje ging Jo voor de piano zitten.

„Zoo, kindje, begin maar eens met een paar toonladders!” Jo begon te spelen, maar het ging zoo zonder eenige lust, dat ze de domste fouten maakte, zoodat mevrouw Kuipers haar handen voor de ooren hield en uitriep: „Maar Jopie, waar lijkt dat op. Je kan het anders zoo goed!”

Moeder ging de kamer uit, als Jo zoo'n bui had, kon ze er niet bij blijven.

„Heb je het te warm om te spelen, Jo? Zullen we een paar vroolijke stukjes door-nemen?” vroeg mevrouw.

„Goed!” bromde Jo.

„Ik versta je niet, zei je, goed? Je kan merken dat ik oud word, dat ik zoo'n last van doofheid krijg,” schertste mevrouw. Jo haalde haar schouders op en houtherig en langzaam speelde ze het vroolijke „Haschen” van Wilm. „Wat een saaie kinderen zijn dat, die daar krijgertje spelen. Zal ik liever naar huis gaan, Jo. Je begrijpt toch wel, dat ik zoo niet met je kan opschieten.”

Jo keek mevrouw Kuipers aan, wier gezicht nog even vriendelijk stond en opeens werd ze heel nijdig, spinnijdig. „Gaat u maar weg. Ik wou, dat u nooit meer terug

kwam, u moet altijd wat zeggen van mijn spel!" Jo's hoofd viel voorover op de piano en ze begon wild te snikken. Bah, ze kon mevrouw Kuipers niet uitstaan. „Goed, Jo. Als je dat werkelijk meent, zal ik gaan!" Mevrouw Kuipers stond op en Jo zag niet, hoe verdrietig ze keek, want ze hield erg veel van haar leerlingetje. In de andere kamer hoorde Jo, mevrouw Kuipers met moeder praten. Ze stak haar tong uit in de richting van de kamer en mompelde: „Lekker, nu zal ze wel van me klikken en dan zal ik van vader of moeder op m'n kop krijgen, dan heeft ze haar zin!"

Ze ging in een gemakkelijk stoeltje bij het raam zitten met een boek op haar schoot, maar lezen kon ze niet.

Moeder kwam binnen en vriendelijk zei ze: „Wat aardig van mevrouw Kuipers, hè? Ze vond het veel te warm voor je, om nu te studeeren en daarom heeft ze je vakantie toegedacht tot over drie weken. Ben je niet blij?"

Vol verbazing keek Jo haar moeder aan en ze vroeg: „Zei mevrouw Kuipers niets anders van me?"

„Ze zei alleen, dat je wat prikkelbaar was door de warmte, maar dat kon ze zich best voorstellen!" antwoordde moeder, die naar de theetafel was gelopen, om een kopje thee in te schenken.

„Heerlijk zitten we hier, hè Jo?" Behagelijk ging moeder in haar stoeltje zitten voor het andere raam en keek naar de kinderen op het grasveld voor het huis, die daar stoeiden en speelden.



Jo zat stil over haar boek gebogen en moeder nam een handwerkje.

Zou mevrouw Kuipers niets gezegd hebben? Wat zou dat aardig zijn. Het was toch eigenlijk heel onrechtvaardig geweest, om zoo tegen mevrouw uit te vallen, die juist zulke vroolijke stukjes voor haar uitgekozen had, om haar sombere bui te verdrijven. Wist ze maar precies, waar ze woonde. Wat raar eigenlijk, dat ze zoo weinig van mevrouw's leven afwist. Zou ze een leuke man hebben en aardige kinderen?

Jo keek naar moeder, en opeens vroeg ze: „Moeke, waar woont mevrouw Kuipers eigenlijk?"

Moeder keek haar even aan en zei toen: „In het landhuisje op den Boschweg."

„O, dank u. Mag ik nog even uit?" Haastig en met een kleur als vuur wipte Jo de kamer uit, zette haar hoedje op en wandelde naar den Boschweg.

Het was een snoezig landhuisje, waar mevrouw Kuipers woonde. Het was van gele steenen opgetrokken en had een rood pannendak. Tegen het huisje groeiden rozen en wilde wingerd, waarvan de bladeren nu warmrood getint waren. De tuin was door een bloeienden rozenheg omgeven en in den tuin stond een groote box, waarin omringd door zijn speelgoed, een klein blond jongetje in een paars pakje zat.

Langzaam deed Jo het hek open en stapte den tuin binnen. Ze ging naar het jongetje toe en lachte vriendelijk tegen hem.

Met open mondje keek het jongetje haar aan, maar opeens begon ook hij te lachen en zei, terwijl hij zijn dik handje naar haar uitstak: „Dag, spele!"

„Nee, ik moet eerst naar je mammie toe. Waar is mammie?"

„Mammie, da!” het jongetje wees naar het geopende raam, en Jo hoorde het gerammel van borden.

Jo ging naar het raam en zag een gezellig ingerichte eetkamer, waar mevrouw de tafel dekte en een lange, jonge man met een klein meisje op zijn rug over den grond kroop.

Mevrouw Kuipers zong en de heer bromde mee, terwijl het kindje hooge kraaigeluidjes uitstootte.

„Mevrouw!” Blozend stond Jo voor het raam, verlegen gooide ze haar lange vlechten over haar schouders.

„O, dag Jo. Kom binnen kind,” lachte mevrouw Kuipers, terwijl ze Jo hielp, om door het raam te klimmen.



„Ai, wat bent u sterk!” zei Jo verrast, toen ze met een wipje in de kamer terecht kwam, vlak voor mijnheer Kuipers, die met een rood gezicht naar haar opkeek en zei: „Neem me niet kwalijk, dat ik hier zoo nederig aan het kruipen ben, maar m'n vrouw heeft iets verloren.”

„Foei, man, je mag niet jokken. Hij kruipt elken dag met Pien rond, om mager te worden!” lachte mevrouw, terwijl ze de kleine meid, die met een verbaasd gezichtje naar Jo keek, van haar man's rug nam.

Jo keek de kamer rond. Langs den wand stonden mooie borden, een kaarsenkroon hing boven de zware eikenhouten tafel, waarop nu een gezellig tafellaken lag en frissche gebloemde borden stonden. Een buffet stond tegen den wand tegenover het raam. Aan beide kanten van het buffet waren koperen kandelaars aan den muur bevestigd en op het buffet stond een koperen tafelbel en een groene test met fruit. Op den grond lag een frisch

gekleurd cocostapijt en Oud-Hollandsche stoelen met hooge, rechte ruggen, leunden tegen den muur.

„Wat is het hier eenig!” zei Jo.

„Ja, vindt je niet. Ik ben heel erg trotsch op mijn huisje en op mijn kinderen. Vind je het geen heerlijke bengels. Ze zijn zoo ondeugend, zoo leuk ondeugend!” zei mevrouw Kuipers vol vuur.

„Ik ook?” vroeg mijnheer heel kleintjes.

„Ja jij ook, als je maar niet jukt!”

„O, mevrouw, ik vergeet heelemaal, waarom ik kom. Ik kom . . . !”

„Sst, Jo, dat weet ik wel, maar dat mag mijn man niet hooren, want anders plaagt hij je maar. Dat je gekomen bent, is al genoeg!” En weet je wat, blijf bij ons eten, ik bel moeder wel even op. We hebben vandaag iets extra lekkers, zie je.”

En zoo zat Jo mee aan en smulde van alles en toen het extra lekkere binnenkwam, dat uit dikke room met beschuut bestond, jubelden de kleintjes.

Na den eten hielp Jo mevrouw de borden afwasschen in de keuken en een poosje later, toen de kleintjes na heel veel spektakel eindelijk rustig in hun bedjes

lagen, gingen ze met z'n drieën naar de muziekkamer, waar een groote vleugel stond waarover een oude gebatikte doek lag, waarop een enkele tinnen pul stond.

De kamer was verder heel sober ingericht. Donkere rustige etsen aan den muur, in den hoek van de kamer een lage divan met kleurige kussens en een tafeltje met een paar gemakkelijke stoeltjes bij den haard.

In den avondschemer speelde mevrouw voor Jo een paar sonates van Beethoven en haar man zong wat liederen van Schubert. Buiten was het doodstil, alles scheen te luisteren naar het prachtige spel, de vogels, de bloemen en boomen en de wind. De maan gluurde nieuwsgierig door het geopende raam naar binnen, waar Jo, diep in haar stoeltje weggedoken, ademloos zat te luisteren.

Toen ze ophielden sprak niemand een woord. Heel stil bleven ze zitten, todat Jo opeens opsprong en heel vrijmoedig en jolig het vroolijke „Haschen” speelde, wat zoo goed ging, dat mijnheer Kuipers haar enthousiast op de schouder klopte en zei: „Jij wordt vast een goede pianiste!”

Toen Jo eindelijk afscheid nam, vroeg ze: „Mevrouw, mag ik hier meer komen en vergeeft u me, wat ik gezegd heb?”

Mevrouw stelde haar voor, om voortaan les bij haar te komen nemen, als vader en moeder het goed vonden.

Verheugd holde Jo naar huis. Vader en moeder vonden het uitstekend, dat ze voortaan naar mevrouw Kuiper's huis ging om les te nemen en na dezen tijd heeft mevrouw nooit meer last gehad van Jopie's booze buien.

